

■ покликані зцілювати

«Фронт» боротьби за кожне життя

Домовитися про зустріч із фахівцями відділення ортопедії та травматології зі спинальними хворими Центрального клінічного госпіталю Державної прикордонної служби було доволі просто. Вони завжди готові дати пораду або запросити хворого на консультацію. Складність полягала в іншому: у робочий час знайти вільну хвилину для журналістського спілкування просто неможливо. Ординаторська відділення більше нагадує розтривожений вулик...

5
стор.

■ гість номера

«Бери шинель, пішли на війну»

Льотчиця Надія Савченко нині – найвідоміша жінка-військовий. Її поведінка у російських застінках є прикладом надзвичайної сили і незламності українського духу. У той час як весь світ, затамувавши подих, слідкує за блюзнірським судилищем, що відбувається в Росії над нашою героїнею, ми вирішили поспілкуватися з головним захисником і надійним другом Надії – її молодшою сестрою Вірою.

6
стор.

Прикордонник України

№ 42 (5488)

ЗАСНОВАНА У 1943 РОЦІ

6 Листопада 2015 року

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Зліт із форсажем

у найближчі п'ять років прикордонна авіація перейде на якісно новий рівень

4
стор.

■ кордон за тиждень

Державний кордон України перетнуло **1,490 млн** осіб та **370 тис.** транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання кордону **356** осіб, зокрема, **18** незаконних мігрантів

Вилучено **9** одиниць зброї та **31** боєприпас

Затримано товарів і вантажів, що незаконно переміщувалися через державний кордон, на **1,097 млн** гривень

коротко про головне

Реабілітація обов'язкова

Верховна Рада ухвалила закон щодо обов'язкової безоплатної психологічної реабілітації вояків після виконання ними завдань у бойових умовах. Як зазначається у тексті ухваленого закону, військовослужбовці учасники бойових дій і звільнені з військової служби, які брали безпосередню участь в АТО та виконували службово-бойові завдання в екстремальних (бойових) умовах в обов'язковому порядку повинні пройти безоплатну психологічну або медико-психологічну реабілітацію у відповідних центрах з відшкодуванням вартості проїзду до цих центрів і назад. Порядок проведення реабілітації та відшкодування вартості проїзду встановлюватиметься Кабінетом Міністрів України.

Олена ТАЩИЛІНА

Поштові скриньки мають бути українськими

Кабінет Міністрів України своєю постановою зобов'язав посадовців державних органів виконавчої влади використовувати для службового листування винятково електронні поштові скриньки, розміщені на серверах, які знаходяться в доменних зонах gov.ua і .ukr. Крім того, згідно з документом дотримуватися цих вимог рекомендується і органам місцевого самоврядування, суб'єктам господарювання державного і комунального секторів економіки. В документі також наголошується, що програмно-технічні засоби, де розміщуються державні електронні інформаційні ресурси, для яких здійснюється реєстрація доменного імені, повинні розташовуватися на території України.

Василь ДРОЗДОВ

БТРи «made in Thailand»

Україна і Таїланд уклали договір про співпрацю щодо організації на території цієї країни спільного виробництва бронетранспортерів. Документ підписано в рамках участі української делегації в міжнародній виставці озброєння «Defense&Security-2015», що проходить у Бангкоку. Угода передбачає локалізацію виробництва бронемашин сімейства БТР-3 на території Королівства Таїланд. «Налагодження такого виробництва — це можливість отримати не лише додаткові фінансові надходження для України, а й оновити наявні потужності з виробництва та модернізації військової техніки для власних потреб», — зазначив перший заступник секретаря Ради національної безпеки та оборони України Олег Гладковський.

Юрій ЗАНОЗ

офіційно

ВИТЯГ З УКАЗУ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ №622/2015

Про відзначення державними нагородами України

За особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність Військовій присязі постановляю:

в органах і підрозділах Державної прикордонної служби України:

Нагородити орденом «За мужність» III ступеня КУМАНОВСЬКОГО Віктора Анатолійовича (посмертно) — солдата ПТЦИНА Віталія Ігоровича (посмертно) — солдата

Нагородити медаллю «Захиснику Вітчизни» АНДРОЩУКА Олексія Олександровича — молодшого сержанта БОБЛЯХА Андрія Петровича — прапорщика

ЗАЙКУ Олександра Миколайовича — солдата ЗАРІЦЬКОГО Олександра Миколайовича — молодшого сержанта КАРПІВА Василя Івановича — старшого прапорщика КАРП'ЮКА Віталія Степановича — прапорщика МАМАЯ Михайла Михайловича — сержанта ОВДІЄНКА Юрія Миколайовича — старшого матроса ПАШУКА Володимира Володимировича — молодшого сержанта ТКАЧЕНКА Романа Юрійовича — старшого лейтенанта ТУРИГІНА Дениса Вікторовича — солдата.

Президент України Петро ПОРОШЕНКО
3 листопада 2015 року

Україна–Молдова

Консолідація в дії

Відбулася робоча поїздка делегації Адміністрації Держприкордонслужби України на чолі з генерал-полковником Віктором Назаренком до Молдови. В Кишиневі керівник вітчизняного прикордонного відомства взяв участь у 25-му засіданні Консультативної Ради Місії EUBAM, а також зустрівся зі своїм молдовським колегою.

Андрій ДЕМЧЕНКО

У ході засідання Консультативної Ради обговорювалися питання діяльності Місії ЄС з надання допомоги в питаннях охорони кордону України та Республіки Молдова (EUBAM) і питання міжвідомчої співпраці. Зокрема, Голова EUBAM Ендрю

Тесор'єр озвучив звіт роботи організації у 2015 році та представив план діяльності на найближчі роки. Під час заходу також виступали Глава представництва ЄС в Україні Ян Томбінський, представники міністерств закордонних справ України та Молдови, Міжнародної організації з міграції та ОБСЄ.

Цього ж дня Голова Держприкордонслужби України

Віктор Назаренко зустрівся з начальником Департаменту прикордонної поліції МВС Республіки Молдова Доріном Пуріче. Головні прикордонники обох країн затвердили низку документів. Зокрема, за дорученням Кабінету Міністрів України Віктор Назаренко підписав Угоду між Урядами України та Республіки Молдова про організацію обміну інформацією

про осіб, транспортні засоби, на яких особи перетинають українсько-молдовський державний кордон та Протокол між прикордонними і митними органами двох країн щодо організації спільного контролю у міжнародному пункті пропуску «Кучурган–Первомайськ» на території України.

Також під час двосторонньої зустрічі Віктор Назаренко та Дорін Пуріче обговорили перспективи підвищення рівня безпеки на спільній ділянці рубіжів та подальші кроки удосконалення двостороннього співробітництва. Серед іншого відзначалося, що основними видами протиправної діяльності на українсько-молдовському кордоні залишаються незаконна міграція та контрабанда наркотичних засобів і підкацюзних товарів. Також наголошувалося, що надалі ефективна протидія організованому злочинним групам потребує консолідації зусиль оперативних підрозділів.

зона АТО

Відкрито «Георгіївку», на черзі – інші КПВВ

На Донеччині відновлено роботу контрольного пункту в'їзду-виїзду «Георгіївка». Його відкриття відбулося за участю голови Донецької обласної військово-цивільної адміністрації Павла Жебрівського та начальника Східного регіонального управління Держприкордонслужби полковника Сергія Бідила.

Людмила ТКАЧЕНКО

Відновлення функціонування транспортного коридору на напрямку міста Курахове Донецької області має на меті стабілізувати ситуацію у контрольних пунктах «Зайцеве» та «Новотроїцьке», через які наразі проходять основні потоки громадян і транспортних засобів. Віднедавна їх кількість збільшилася майже утричі, що створює додаткові незручності для подорожуючих та ускладнює роботу контрольних служб. Зокрема, за тиждень, що минув, пропущено майже 100 тисяч осіб та 23 тисячі транспортних засобів. Головною причиною виникнення черг фахівці називають припинення бойових дій у регіоні та пов'язану з цим активність громадян, які прямують через лінію розмежування, аби купити необхідні речі та відвідати рідних.

Контрольний пункт «Георгіївка» працює з 09.00 до 17.00. Він розташований у Мар'їнському районі Донецької області на від-

стані 4,5 км від лінії розмежування. Його щоденна пропускна спроможність – до трьох тисяч осіб і 1200 транспортних засобів.

Нагадаємо, що оформлення громадян у «Георгіївці» призупинено в червні 2015 року через загрози, пов'язані з бойовими діями.

Наразі Держприкордонслужба спільно з Донецькою ОБЦА, Штабом антитерористичної операції і Антитерористичним центром опрацьовують можливість відкриття нових або поновлення роботи існуючих контрольних пунктів в'їзду-виїзду в зоні АТО, зокрема КПВВ «Курахове». Ще один варіант – збільшення пропускної спроможності контрольного пункту «Гнутове» на Маріупольському напрямку.

Для забезпечення ритмічної роботи контрольних пунктів і прискорення пропускних операцій Держприкордонслужба збільшила кількість персоналу, який заступає на зміну, та створила додаткові місця здійснення контролю.

■ реформа

Нова варта «Жуляни» і «Гостомеля»

Перший наказ на охорону державного кордону отримали в аеропортах «Жуляни» та «Гостомель» 156 фіналістів пілотного проекту «Нове обличчя кордону». На цю когорту «зелених кашкетів» покладено особливу місію – стати гідним фундаментом для оновленої Державної прикордонної служби.

Андрій ДЕМЧЕНКО

«Сьогодні ми з вами зробили ще один крок на шляху реформування відомства. Наша мета – вийти на європейський рівень обслуговування громадян у пунктах пропуску», – зазначив Голова Служби Віктор Назаренко, який прийшов привітати учасників проекту. Звертаючись до молодих людей, він нагадав, що першими, з ким зустрічатимуться пасажери, будуть саме вони і саме з цього моменту починається знайомство іноземців з Україною.

«Від вас залежить, якими будуть враження громадян інших

країн про нашу державу – від вашого професіоналізму, культури та гостинності. Всі ви є своєрідною візитівкою України», – зазначив очільник відомства.

Зміна прикордонних нарядів приступила до виконання своїх обов'язків. Першими до прикордонників підійшли пасажери рейсу на Дубаї. За роботою правоохоронців пильно стежили керівники Служби та аеропорту «Жуляни». За лінією паспортного контролю

генерал-полковник Віктор Назаренко поцікавився у кількох пасажирів, чи задоволені вони роботою прикордонників та чи є, на їхню думку, позитивними ті зміни, які відбуваються сьогодні у відомстві.

«Нам дуже сподобалося як сьогодні працюють прикордонники, це справді по-європейськи», – оцінка молодого подружжя, яке прямувало на відпочинок, як, власне, й і інших пасажирів, була дійсно щирою.

■ діалог

Громадський «десант» на Сході

Наприкінці жовтня Громадська рада при Адміністрації Держприкордонслужби відвідала низку підрозділів Східного регіонального управління. Нинішнього року це вже третій виїзд на кордон представників цього консультативно-дорадчого органу.

Ольга МІРОШНИЧЕНКО

Останнє виїзне засідання було приурочено підготовці органів і підрозділів охорони кордону до виконання завдань в осінньо-зимовий період. Члени ради зустрілися з керівництвом регіонального управління, побували в Харківському загоні, ознайомилися з роботою пункту пропуску «Гонтівка», а також відвідали нещодавно створений підрозділ швидкого реагування у селі Цапівка на Харківщині.

«Ми були вражені титанічною роботою, яку за такий короткий період встигли виконати бійці підрозділу, – розповідає секретар Громадської ради Антоніна Птиця. – І головна заслуга в цьому його керівника – полковника Ігоря Жовтоножука. Йому вдалося згуртувати своїх підлеглих як для виконання безпосередніх завдань, так і облаштування містечка практично з нуля. Те, що особовий склад, де є мобілізовані представники різних соціальних груп і регіонів, навчився виконувати завдання єдиним колективом, заслуговує на особливу повагу».

Під час поїздки представники громадськості не лише вивчали стан справ у підрозділах, а й проводили з персоналом консультації з питань, пов'язаних з матеріальним забезпеченням, наданням соціальних пільг і гарантій тощо.

За результатами засідання Рада підготувала керівництву Державної прикордонної служби пропозиції щодо шляхів спільного вирішення існуючих проблем.

■ вишкіл

Вчимося у найкращих

У Навчальному центрі Держприкордонслужби завершився курс підготовки інструкторів мобільних підрозділів, що проводиться за підтримки Посольства США в Україні, та п'ятиденний тренінг, організований інтернаціональним центром «Патріот».

Катерина СОРОКОПУД

Заняття для українських прикордонників проводили спецпризначенці підрозділу «FAST» Департаменту по боротьбі з наркотиками та «BORTAC» Прикордонної патрульної служби США.

Під час короткого, але насиченого курсу основна увага приділялася практичним заняттям з вогневої підготовки та тактики ведення бою в умовах безпосереднього контакту.

– Для нас це перший досвід роботи з українськими прикордонниками. Головний акцент під час навчань ми робили на конкретні критичні ситуації, які розігрували. І за сценарієм вони були максимально наближені до подій, що відбуваються на кордоні та в зоні АТО, – розповів співробітник спецназу «FAST» Джастін Кінг.

Незадовго до візиту американських спеців у Навчальному центрі імені генерал-майора Ігоря Момота пройшов п'ятиденний курс для позаштатних інструкторів мобільних підрозділів Служби. Організували його фахівці ізраїльсько-грузинсько-американського недержавного Цен-

тру підготовки «Патріот», створеного торік за ініціативою іноземних волонтерів. На даний момент Центр нараховує 20 інструкторів, серед них – офіцери грузинської армії, фахівці з багаторічним досвідом служби в ізраїльських спецпідрозділах і розвідці, американській морській піхоті, а також їхні українські помічники, які пройшли відповідну підготовку.

3 липня нинішнього року «Патріот» активно співпрацює з Держприкордонслужбою. За цей час проведено курси занять з прикордонниками мобільної застави «Херсон» та курсантами Навчального центру в Оршанці. Тренінги проводилися за стандартами провідних країн світу. Майже чверть часу було виділено на нічні заняття. Під керівництвом досвідчених інструкторів відпрацьовувалися різні тактики ведення бою, зокрема й рукопашного, влучність стрільби, надання медичної допомоги, а також вміння бачити, слухати та приймати рішення в нестандартних ситуаціях.

До слова, перед початком навчального курсу кожен військовослужбовець пройшов перевірку з фізичної підготовки та склав тести. А вже за п'ять тижнів щільного графіку занять більшість показала набагато кращі результати.

– Головне завдання, що стоїть перед нами, – навчити бійців мистецтва сучасного бою. Варто розуміти, що одна із головних умов успіху – злагодженість підрозділів. Тому намагаємося організувати саме командну підготовку. Навчання з прикордонниками плануємо проводити систематично, – зазначив інструктор «Патріота», колишній начальник генштабу збройних сил Грузії бригадний генерал Георгій Каландадзе.

■ гарячі будні

3 гранатометом у багажнику

На Закарпатті у ході спільної прикордонної операції «Кордон-2015» правоохоронці затримали громадянина України, який перевозив підствольний гранатомет «ГП-25». Під час проведення перевірки на контрольному посту «Нижні Ворота» спільна група у складі правоохоронців Мукачівського загону, співробітників СБУ та МВС зупинила автомобіль «Рено». За кермом їхав 45-річний громадянин України. У салоні автомобіля чоловік віз 17 блоків сигарет без акцизних марок. Правоохоронці також перевірили його багажник. У ньому вони виявили гранатомет «ГП-25». Чоловіка затримано для проведення слідчих дій.

«Плакав» Land Cruiser

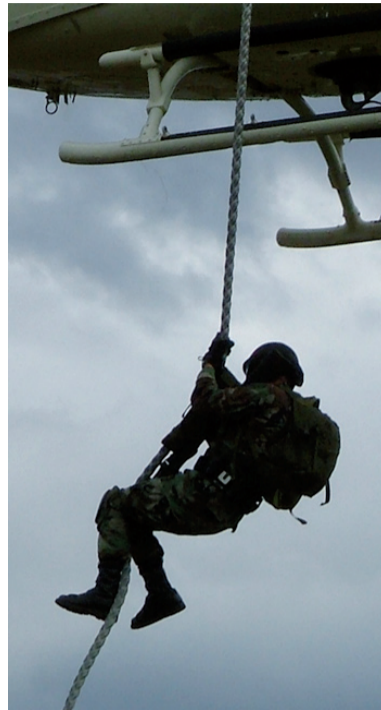
Автомобіль вартістю понад 1 мільйон 700 тисяч гривень «пригальмували» правоохоронці Мукачівського загону та працівники митниці у пункті пропуску «Дякове», що на кордоні з Румунією. Під час перевірки документів і номерів позашляховика Toyota Land Cruiser виявилось, що він-коди іномарки не співпадають з даними технічного паспорта. На водія, громадянина Словаччини, складено адміністративні документи, а дороговартісний джип 2014 року вилучено. На даний час з'ясовуються всі деталі, в тому числі й щодо можливого викрадення автомобіля.

Людмила ТКАЧЕНКО

Вояж закінчився у Києві

У Києві співробітники Мобільного прикордонного загону та СБУ затримали 16 незаконних мігрантів, які є вихідцями з Південно-Східної Азії. Попередньо, троє з них є громадянами Бангладеш, п'ятеро – Індії, ще вісім – Пакистану. Іноземців затримали в одному з хостелів у Дарницькому районі столиці. Правоохоронці встановили, що їх надалі планували незаконно переправити до країн ЄС через західну ділянку кордону. В даний час тривають заходи щодо встановлення організаторів нелегальної міграції.

Андрій ДЕМЧЕНКО

Виняткові можливості авіації роблять її практично незамінною у питаннях якісного і своєчасного викриття обстановки на державному кордоні та у виключній (морській) економічній зоні нашої держави. Окрім того, як показав досвід бойових дій у зоні АТО, без підтримки з повітря втрачається дорожочинний час при евакуації поранених, доставці на передову резервів, боєприпасів і озброєння, а моніторинг ліній зіткнення взагалі зводиться до суттєво обмеженого особливостями рельєфу візуального спостереження за прилеглими територіями. Відтак в Адміністрації Держприкордонслужби відбулося засідання Колегії відомства, де було детально розглянуто нинішній стан авіаційного забезпечення охорони державного рубежу та перспективи подальшого розвитку авіації Служби.

■ перспективи

Зліт із форсажем

Андрій ГЕРАСИМКІВ

Відкриваючи засідання Колегії, Голова Держприкордонслужби генерал-полковник Віктор Назаренко підкреслив, що сучасне прикордонне відомство європейського зразка, яке ми зараз створюємо, має відповідати кращим світовим стандартам і ефективно використовувати в охороні державного рубежу сучасні технічні засоби. І авіація у цьому процесі закономірно повинна посідати особливе місце.

— Слід зазначити, що останнім часом зроблено багато у напрямку забезпечення готовності нашої авіації до виконання завдань, покладених на Державну прикордонну службу, — зазначив Віктор Назаренко. — Протягом 2014–2015 років авіація ефективно та цілеспрямовано застосовувалась в охороні кордону та В(М)ЕЗ, забезпеченні дій у районі проведення АТО, моніторингу адмінмежі з анексованим Кримом і придністровського сегменту українсько-молдовського кордону. Патрульні літаки активно використовувалися у протидії незаконному видобутку бурштину та використанню порушниками держрубежу малих літальних апаратів. Але водночас існує низка нагальних проблем, які потребують вирішення. Відтак Колегії необхідно всебічно розглянути весь спектр питань авіаційного забезпечення охорони державного кордону та визначити шляхи його подальшого розвитку.

Більш детально зі станом справ у прикордонній авіації членів Колегії ознайомив генерал-майор Микола Тепан. Начальник профільного управління Адміністрації Держприкордонслужби звернув увагу присутніх на те, що протягом останніх років суттєво збільшилася присутність авіації на кордоні і результативність її застосування, забезпечено постійну готовність екіпажів літаків і вертольотів до виконання поставлених завдань, а також підвищено фаховий рівень льотного та інженерно-технічного складу авіаційних ескадрилей. Однак є низка об'єктивних і суб'єктивних чинників, через які прикордонна авіація неповною мірою відповідає вимогам сьогодення. Це передусім зумовлено:

— відсутністю безпілотної техніки, яка б гарантувала безпеку особового складу (особливо на сході країни), оперативність та об'єктивність отриманої інформації;

— обмеженими можливостями наявних літальних апаратів щодо їх ефективного застосування на кордоні вночі та складних метеоумовах;

— необхідністю значних фінансових витрат на модернізацію та утримання морально застарілих і надзвичайно затратних зразків авіаційної техніки;

— недостатньо розгалуженою інфраструктурою для якісного авіаційного прикриття кордону на постійній основі;

— удосконаленням правопорушниками методів маскування протиправних дій, використанням ними малих літальних апаратів, темного часу доби, складних метеорологічних та географічних умов тощо;

— низьким рівнем укомплектованості авіаційних підрозділів персоналом.

Саме для вирішення цих проблем авіаційне управління спільно з іншими структурними підрозділами Адміністрації Держприкордонслужби опрацювало проекти Концепції та Програми розвитку авіації на період до 2020 року. Ці документи можна назвати своєрідною дорожньою картою з формування у відомстві сучасної авіаційної структури, здатної забезпечити ефективну підтримку з повітря захисту національних інтересів на державному кордоні та у виключній (морській) економічній зоні України.

Можна виокремити кілька основних напрямків розвитку прикордонної авіації на найближчі п'ять років. Насамперед це — удосконалення нормативно-правової бази та формування нових підходів до використання крилатих машин. Зокрема, передбачено запровадження в охороні державного рубежу безпілотної авіаційної системи, створення підрозділів окремого базування на легких патрульних вертольотах і літаках, а також активне застосування десантно-штурмових (аеромобільних) дій авіації у взаємодії з наземними підрозділами. Окрім того, буде внесено зміни до низки наказів, настанов і інструкцій, які регламентують діяльність авіації Держприкордонслужби.

Наступним важливим елементом реформи авіації стане створення дієвої системи комплектування та підготовки льотного й інженерно-технічного складу, а також спеціалістів безпілотної техніки. І якщо з останніми усе доволі тривіально — операторів безпілотної техніки готуватимуть у відомчих

навчальних закладах, а згодом направлятимуть до підрозділів БПЛА органів охорони кордону. То у пілотованій авіації все набагато складніше, адже тут не обійтися без вузькопрофільного кваліфікованого персоналу. Натомість протягом останнього десятиліття укомплектованість авіаційних посад у Держприкордонслужбі, на жаль, суттєво скоротилася.

До речі, інші силові структури знаходяться в аналогічній ситуації і головною причиною цього є низький рівень грошового забезпечення персоналу порівняно з комерційними структурами. Вже зараз Збройні сили, Національна гвардія та Держслужба з питань надзвичайних ситуацій порушують питання про підвищення мотивації авіаторів. Зокрема, йдеться про внесення змін до постанов Кабінету Міністрів щодо покращення умов грошового, продовольчого та речового забезпечення осіб льотного та наземного складу авіації.

Окрім сподівань на державну підтримку Держприкордонслужба планує віднаходити власні ресурси для стимулювання авіаційних фахівців. Зокрема, вивчаються можливості виплати цій категорії персоналу додаткової грошової винагороди у повному розмірі, надання додаткових відпусток на рівні інших військових формувань тощо.

Утім, найбільш амбітною складовою Концепції та Програми розвитку прикордонної авіації, без сумніву, можна назвати їх технічну сторону. Тут можна виокремити чотири основні напрямки.

По-перше — планується широке використання БПЛА в охороні кордону. Причому в залежності від специфіки та масштабу завдань безпілотної техніки різних класів отримають як регіональні управління, так і відділи прикордонної служби. Скажімо, підрозділи охорони кордону будуть посилені дронами з радіусом дії 30–40 км та тривалістю польоту до 1 години. На озброєнні прикордонних загонів з'являться БПЛА з радіусом дії 60–70 км та тривалістю польоту до 3 годин. А ось регіональні управління отримають у розпорядження безпілотної техніки, здатні безперервно знаходитися в повітрі до 6 годин і пролетіти за цей час близько 600 кілометрів. Є у планах Держприкордонслужби закупка ще потужніших дронів, які зможуть літати навіть на 1500 кілометрів. Але така техніка використовуватиметься для патрулювання В(М)ЕЗ.

Уздовж кордону планують розмістити підрозділи окремого базування на легкій авіаційній техніці. Кожен із них матиме по 2–3 легкі вертольоти та літаки і перекриватиме в середньому близько 400 кілометрів держрубежу.

Другим блоком технічного переоснащення буде закупівля сучасних економічних легких патрульних вертольотів та літаків. Головний акцент, безумовно, робитиметься на вітчизняній техніці. Зокрема, як варіанти розглядаються вертольоти МСБ-2 (ПАТ «Мотор Січ», м. Запоріжжя) та V-51 і літак V-24 (авіакомпанія «Софттекс Аеро», м. Бровари). Загалом на 2020 рік відомство планує мати близько 30 крилатих машин такого класу.

Не забули у Концепції та Програмі й про утримання у справному стані наявних середніх вертольотів. Поступово, під час чергових капітальних ремонтів, здійснюватиметься їх глибока модернізація у профіль Ми-8МСБ.

І, нарешті, четверте — заміна середніх літаків Ан-24 та Ан-26 на сучасні більш економічні легкі транспортно-патрульні літаки. До речі, вже зараз Адміністрація Держприкордонслужби вивчає питання про передачу зі США, у якості міжнародної технічної допомоги, кількох літаків Ан-28. Вони були виготовлені для американських сил спеціальних операцій у 2009–2010 роках, і в травні цього року передані на зберігання.

На переконання експертів таке доволі потужне посилення дозволить додатково розгорнути вздовж кордону низку підрозділів окремого базування на легкій авіаційній техніці. Кожен із них матиме по 2–3 легкі вертольоти та літаки і перекриватиме в середньому близько 400 кілометрів держрубежу. А реалізація в цілому положень Концепції та Програми розвитку авіації на період до 2020 року дасть змогу створити цілісну систему цілодобового повітряного моніторингу державного кордону та швидкого реагування на зміни обстановки, яка при цьому не буде обтяжливою для бюджету відомства.

Заслухавши доповідь начальника авіаційного управління генерал-майора Миколи Тепана, Колегія Держприкордонслужби в цілому погодилася з наведеними пропозиціями і прийняла рішення в основі схвалити Концепцію та Програму розвитку авіації Державної прикордонної служби до 2020 року. Щоправда, виконання цих документів насамперед залежатиме від обсягів асигнувань, передбачених в Державному бюджеті на відповідні роки. Тому залишається сподіватися, що держава все ж відшукає необхідні ресурси, адже, як відомо, безпека кордону — основа безпеки всієї країни. ■

■ покликані зцілювати

«Фронт» боротьби за кожне життя

Домовитися про зустріч із фахівцями відділення ортопедії та травматології зі спинальними хворими Центрального клінічного госпіталю Державної прикордонної служби було доволі просто. Вони завжди готові дати пораду або запросити хворого на консультацію. Складність полягала в іншому: у робочий час знайти вільну хвилину для журналістського спілкування просто неможливо. Ординаторська відділення більше нагадує розтривожений вулик. Це безперервний рух: підготовка до планових операцій, консультації, записи у медичних книжках, телефонні дзвінки... Так що предметно поговорити з лікарями вдалося лише надвечір, коли робочий день закінчився.

Андрій КУЧЕРОВ

Кожен підрозділ столичного госпіталю має свою власну історію, однак про відділення ортопедії та травматології варто поговорити окремо. Особливо сьогодні, коли порятунок життя пораненого, лікування важкої травми хребта або опорно-рухового апарату набули особливої актуальності.

— З початку року через руки лікарів відділення «пройшло» майже 700 пацієнтів, тоді як за весь 2012-й у нас було лише 300 хворих. Для порівняння: обсяг сьогоденної роботи, який виконує колектив, відповідає навантаженню на стандартне профільне відділення лікарні великого міста, — розповідає виконавчому обов'язків начальника відділення підполковник медичної служби Олександр Печиборщ.

— Наше професійне життя круто змінило загострення ситуації на Сході держави, — підтримує розмову його колега, старший ординатор, лікар-терапевт підполковник медслужби Володимир Лопайчук.

І знову наводять цифри: у відділенні проліковано понад 280 військовослужбовців із зони АТО. Їх привозили з передової з різноманітними важкими травмами та надскладними пораненнями. І особлива гордість лікарів — те, що із загальної кількості поранених лише 12 прикордонників після

лікування були вимушені звільнитися за станом здоров'я. Решта повернулася у стрій і продовжують службу, зокрема й на передовій. До речі, лікувались у прикордонному шпиталі й двоє бійців Національної гвардії. Їхні батьки, дізнавшись про високий професіоналізм медиків відділення, наполягли на переведенні для лікування у госпіталь прикордонників. І недарма: гвардійців «втягнули» та повернули до повноцінного життя.

Серед великої кількості поранених, яких поставили на ноги хірурги відділення, є й особливі пацієнти. Їхні історії можна внести у підручники з медицини. Це — своєрідний сплав професіоналізму медиків і бажання самих хворих жити й повернутися до рідних.

— Історія старшого прапорщика Олександра Ходоса з Навчального центру гідна того, щоб розповісти про неї окремо, — згадує Олександр Печиборщ, який є лікарем-нейрохірургом. — Його стан після перевезення з передової був вкрай важким: проникаюче поранення черепа та головного мозку, наявність великого дефекту зводу черепа. І це лише неповний перелік пошкоджень голови. Про менш значні враження кінцівок я вже не кажу. Хлопця поступово повертали з того світу...

Згодом, коли стан бійця стабілізувався, йому провели унікальну операцію: вживили у череп титанову пластину. Тоді навіть маленька помилка могла б спричинити незворотні процеси.

— Відверто кажучи, ризик був чималий. Але операція пройшла успішно, поранений швидко одужав і зараз повернувся до повноцінного життя, — каже Олександр В'ячеславович.

— А мені запам'ятався сержант-контрактник Володимир Винниченко, — підхоплює розмову Володимир Лопайчук. — Його поранили у червні 2014 року, коли розгорілися перші запеклі бої на Сході. До речі, він народився у Новоазовську і, як сам говорив, захищав рідну землю. У хлопця було дуже важке вогнепальне поранення стегна та плечової кістки, тяжкий перелом голенистопа. Його колінний суглоб ми оперували не менше десяти разів. Однак спостерігаючи, як сьогодні рухається Володимир, і не скажеш, скільки переніс і витерпів цей воїн, — підсумовує Володимир Олександрович.

І ще одна історія. Привезли до госпіталю прикордонника з вогнепальним переломом голенистопа. Переглядаючи рентгенівські

знімки, лікарі помітили, що куля, влучивши у ногу, пошкодила м'язи, зламала кістку, але не змістила її. «Поталанило тобі, — промовив хірург, оглядаючи прикордонника. — Скоріше за все стріляв снайпер, причому з великої відстані, і куля вже втратила частину руйнівної сили».

«Ви не праві, — відповів той, — насправді снайпер стріляв зблизька, однак куля потрапила мені в ногу після того, як наскрізь «прошила» товариша...».

Розповіли лікарі й про капітана Володимира Пліченка (про нього вже писала наша газета). Обороняючи управління Луганського прикордонного загону, він під шквальним вогнем у повній екіпіровці стрибнув з будівлі на дах автобуса. Уже у польоті його наздогнала ворожа куля, вцілювши у плече. Замість приземлення на обидві ноги Володимир упав на одну, стопа якої одразу зламалася. Майже непритомний капітан звалився з даху автобуса головою вниз... Лікування у відділенні госпіталю було тривалим: проведено декілька важких операцій. Потім були апарати Слізарова та тривала реабілітація. Однак офіцерові вдалося повністю відновити роботу кінцівок і повернутися у рідний підрозділ.

— Незважаючи на чималу практику у проведенні операцій, ми періодично звертаємося і до більш досвідчених фахівців, — говорить Володимир Лопайчук. — Насамперед — це Петро Никитин та Василь Гайович. Перший добре знає госпіталь, оскільки свого часу працював у нас. Нині він є представником швейцарської асоціації, що спеціалізується на остеосинтезі. Ця установа заснована в 40-их роках минулого століття у гірськолижних містечках. Сьогодні її фахівці займаються проблематикою переломів і сучасними методами їх лікування.

Василь Гайович — старший науковий співробітник клініки мікрохірургії верхніх кінцівок Інституту травматології та ортопедії. Ці професіонали, не шкодуючи часу, завжди готові прийти на допомогу. На переконання прикордонних ескулапів, саме завдячуючи їм багато людей повернулися до повноцінного життя.

Несправедливо було б не згадати і про волонтерів. Коли у піковий період неоголошеної війни на сході України з'явилося багато поранених, на допомогу медикам прийшли добровольці. Вони взяли на себе чималий пласт роботи. Серед цих людей — Вікторія Коваленко, донька офіцера-

прикордонника. Торік вона лікувалася у відділенні ортопедії та травматології госпіталю, а одужавши, вирішила допомагати прикордонникам. Юрист за фахом, вона сьогодні постійно надає консультації з організації медичного забезпечення.

— Загальний успіх лікування залежить і від технічного оснащення. Керівництво відомства приділяє цьому особливу увагу. Хірург без додаткового оптичного обладнання чи з поганим інструментарієм не зможе якісно провести складну операцію. Наприклад, для нашого відділення минулого року закуплено сучасний електронно-оптичний перетворювач С-Арка, — говорить Олександр Печиборщ. — Ця техніка дає додаткові можливості у проведенні менш травматичних операцій, що дозволяє більш швидко «поставити» на ноги хворого.

Однак будемо відвертими: фінансові можливості відомства не безмежні і залежать від бюджетних асигнувань. До того ж, сучасна медична апаратура достатньо коштує. З іншого боку, закон не дозволяє проводити тендери та закуповувати не нове обладнання. Ось тут на допомогу і приходять волонтери та неурядові організації. Вони забезпечують лікувальні заклади надійною апаратурою, хоч і не в заводській упаковці. Не є винятком і прикордонний госпіталь. У тому ж відділенні ортопедії та травматології є медтехніка, яка передана волонтерами і справно служить хірургам...

...На лікарів відділення чекав новий робочий день. Прийом хворих, консультації, операції. Все чітко за планом. Однак і в такому насиченому ритмі життя знаходиться місце для професійних ритуалів і цікавих забобів. Наприклад, у кожного хірурга є свій порядок одягання перед тим як зайти в операційну. Поганим знаком вважається перенесення планового втручання, коли через непередбачувані обставини дають «відбій» вже налаштованому пацієнту та лікарю. І вже точно не до добра, коли в операційній падає на підлогу інструментарій. А лікарю, котрий працює в нічну зміну, ні в ніякому разі не можна бажати спокійного чергування. Все виявиться навпаки.

А якщо серйозно, то сьогодні головне бажання лікарів відділення — збільшення кількості операційних Адже тоді вони зможуть надавати більш якісну і професійну допомогу. Сподіваємося, що командування піде назустріч прикордонним медикам. ■

■ гість номера

Віра Савченко:**«Бери шинель, пішли на війну»**

Льотчиця Надія Савченко нині – найвідоміша жінка-військової. Її поведінка у російських застінках є прикладом надзвичайної сили і незламності українського духу. У той час як весь світ, затамувавши подих, слідкує за блюзнірським судилищем, що відбувається в Росії над нашою героїнею, ми вирішили поспілкуватися з головним захисником і надійним другом Надії – її молодшою сестрою Вірою.

Спілкувалися
Валентина ЛАЗАРЧУК та Рут ОУЕН

– Віро, зважаючи на те, що між вами й Надією незначна різниця у віці, можна припустити, що росли ви разом. Якою дитиною була Ваша старша сестра?

– Я б сказала – найрізностороннішою. Надя цікавилась усім, чим можуть цікавитися діти, та й не тільки. Одне могу сказати напевно – нас навряд чи можна було назвати «кімнатними» дітьми. Свого часу об'їздили безліч піонерських таборів. Потім ми підкорювали акторське мистецтво, відвідуючи театральні гуртки. Займалися підготовкою та дизайном декорацій. Словом, вільного на дурощі часу в нас ніколи не було. Ми жили за принципом: життя – це рух!

– Надія з дитинства мріяла про військову кар'єру?

– Ось у цьому й полягала наша основна відмінність – якщо я завжди знала, що хочу пов'язати своє життя з мистецтвом, то Наді знадобилося трохи часу, аби збагнути, де ж вона себе бачить. Її приваблю-

вала професія журналіста, але обов'язково військового, щоб побувати у «гарячих точках», інакше то була б не Надя. Але, як воно часто й буває, життєві обставини трішки скорегували її плани. Тож спочатку

в неї був коледж моделювання одягу, потім – факультет журналістики і, врешті, вона потрапила до війська.

– То все-таки, саме в чому звинувачують Вашу сестру?

– Спочатку її звинувачували в причетності до загибелі російських журналістів. Потім ще надумали, що вона незаконно перетнула російський кордон. Ну, якщо ти маєш стосунок до вбивства російських громадян, ти, звичайно ж, побіжиш шукати прихистку до Росії. Коли керуватися їхньою логікою, то виходить саме так. Тож у підсумку їй «пришили» ще й статтю про незаконний перетин російського кордону.

– Ви були свідком того, як Надію брали в полон. З чого все почалося?

– А почалося все ще тоді, коли моя сестра разом із однодумцями не могла змиритися з тим, що в нас відбирають Крим. Тож за рахунок своєї відпустки вони пішли добровольцями на фронт. Коли настав час повертатися їй до своєї військової частини, я приїхала за сестрою на автомобілі, прихопивши заразом і необхідні на передовій речі – спальні мішки тощо. Однак уже зранку наступного дня розпочався бій з сепаратистами. Надя вирушила туди, а там

була граната. А вночі ті п'ятеро поранених повернулися. Вони вижили.

– Якими були Ваші наступні дії?

– Для мене то була важка доба (стільки тривав бій). Додзвонитися до Наді не могла – телефон був поза зоною досяжності. Тоді я почала гадати, що швидше за все сестру разом із іншими могло просто рознести в клапті й у паніці бігала, смикала наших, щоб допомогли її розшукати. Згодом побачила, що сестра з'явилася в мережі. Перше, що спало на думку, – якби її вбили, то навряд чи вмикали б телефон. Десь двадцять моя спроба почути сестру увінчалася успіхом. Проте слухавку взяв якийсь чоловік. У грубій формі він пояснив мені, що знайде і виріже всю нашу родину. Чомусь я запропонувала провести обмін людьми. Він сказав, що передзвонить. Потім мені дали почути Надю, і я переконалася, що вона жива. Ось так усе й почалося.

Її приваблювала професія журналіста, але обов'язково військового, щоб побувати у «гарячих точках», інакше то була б не Надя.

була граната. А вночі ті п'ятеро поранених повернулися. Вони вижили.

– Якими були Ваші наступні дії?

– Для мене то була важка доба (стільки тривав бій). Додзвонитися до Наді не могла – телефон був поза зоною досяжності. Тоді я почала гадати, що швидше за все сестру разом із іншими могло просто рознести в клапті й у паніці бігала, смикала наших, щоб допомогли її розшукати. Згодом побачила, що сестра з'явилася в мережі. Перше, що спало на думку, – якби її вбили, то навряд чи вмикали б телефон. Десь двадцять моя спроба почути сестру увінчалася успіхом. Проте слухавку взяв якийсь чоловік. У грубій формі він пояснив мені, що знайде і виріже всю нашу родину. Чомусь я запропонувала провести обмін людьми. Він сказав, що передзвонить. Потім мені дали почути Надю, і я переконалася, що вона жива. Ось так усе й почалося.

– З ким Ви продовжували вести переговори з приводу обміну чи визволення сестри?

– Того сепаратиста звали Володимир Громов. Приїхавши в Луганськ, мені не вдалося його застати. Та до всього ще й зі своїм паспортом наклікала біду. Словом, посадили мене в якийсь підвал. Я вже думала, що долю мою вирішено. На власні очі бачила, як катують хлопців із символікою «Правої сектори», однак зі мною поводитися досить стримано. За деякий час той самий Громов забрав мене і відвіз на вокзал. Сказав, що Надя – неподалік, у сусідньому приміщенні, а мені тут краще вже не маячити, тому порадив виїхати звідси якнайшвидше. Я йому повірила, але, як виявилось згодом, Надя на той час уже перебувала в Росії.

– Випадок із сепаратистом Громовим виглядає як мінімум неоднозначно...

– Як би це дивно зараз не звучало, але мені хочеться вірити, що він був непоганою людиною. Та, наскільки мені відомо, його «зачистила» сама ж ФСБ. Після всього пережитого хочу сказати, що там не всі погані. Правду говорять: поганих народів не буває, бувають погані правителі. На підтвердження хочу навести приклад. Цю історію мені розповіли хлопці з передової. Одного разу під час обстрілу снаряд застряв у землі й не розірвався. На ньому білою фарбою було написано: «Чем смогли, тем помогли». Що хотів сказати автор цих слів? Існувало дві версії. Снаряд було завчасно знешкоджено, щоб врятувати нашим солдатам життя, адже з того боку теж виконують накази командирів стріляти. За іншою версією, росіяни таким чином хотіли жорстоко пожартувати, мовляв, ось таку ми вам, хлопці, «гуманітарочку» підігнали. І знаєте, більшість схильні вірити першій версії. В принципі як і я.

– Коли Вам зателефонував адвокат Надії та повідомив, що вона у Воронежі, чи не було у Вас відчуття, що сестра – це лише невелика частинка масштабної політичної гри?

– Відверто кажучи, я не прихильниця теорії великої таємної змови. Якби Путін розумів, у що йому «вилетіть» Надія Савченко, то про її існування ніхто б і не здогадувався. Це його ручні клерки із силових структур захотіли «вислужитися» перед кремлівським господарем і заодно поче-

пити ще одну зірочку на свої погони. Тож вирішили показово і в терміновому порядку покарати так би мовити винних у смерті російських журналістів. Тоді їм і знадобилася моя сестра.

– Ви постійно, наскільки дозволяють обставини, підтримуєте зв'язок із сестрою. Як вона почувається зараз?

– Надя дуже сильна людина і морально її вже дійсно не зламати. Насправді найважче саме очікування кривосуддя російської системи та вислуховування відвертої брехні, але й до цього вона вже починає ставитися по-іншому.

– Якби зараз Вам повідомили, що Надю звільнено і вона за дверима чекає на Вас, що б Ви їй сказали?

– Є така пісня «Бери шинель, пошли додому»... А я б їй сказала: «Бери шинель, пішли на війну». А ще сказала б, що у нас багато роботи і саме пора за неї взятися. ■

вала професія журналіста, але обов'язково військового, щоб побувати у «гарячих точках», інакше то була б не Надя. Але, як воно часто й буває, життєві обставини трішки скорегували її плани. Тож спочатку

перебували і волонтери, у яких із машинами було не «густо». Тож ми вирішили скористатися моїм авто. Надя попросила мене забрати з передової поранених. Я двічі підвозила до карети швидкої допомоги хлоп-

форум

Час вимагає єднання

У санаторному комплексі «Пуца-Озерна», розташованому на околиці столиці, відбувся 5-й Всеукраїнський форум представників громадських об'єднань ветеранів і учасників антитерористичної операції на сході країни.

Василь КЛИМЕНКО

Зібрання викликало неабиякий інтерес серед більш як чотирьохсот його учасників. Адже на ньому розглядалися не лише такі важливі проблеми, як налагодження консолідації ветеранського руху, а й не менш значимі для громадських об'єднань питання соціального та правового захисту їхніх членів. У нелегкий час, що нині переживає наше суспільство, люди пенсійного віку особливо потребують підтримки держави. Про це наголошувалося в доповіді Голови Державної служби України у справах ветеранів війни та учасників АТО Артура Дерев'янка, співдоповіді Голови Ради Громадської спілки «Координаційна рада ветеранських громадських об'єднань України» Віктора Палія та виступах представників обласних громадських організацій.

На сьогодні в Україні налічується понад шість мільйонів ветеранів. Із них майже один мільйон – це колишні військовослужбовці. Серед них – ветерани Другої світової війни, «афганці», «чорнобильці», діти війни, учасники АТО та вихідці з інших правоохоронних структур. І всі вони вправі вимагати уважного ставлення до себе, а також надійного соціального захисту. Держава, враховуючи реалії, що склалися внаслідок проведення антитерористичної операції на Донбасі, робить усе можливе для поліпшення життя цієї категорії населення. Так, лише на Київщині нинішнього року

учасники АТО та вдови загиблих отримали 45 квартир.

Такі цифри на перший погляд можуть лише радувати, якщо не враховувати того, що далеко не у всіх областях, як у столичній, більш-менш успішно на місцях вирішуються питання покращення житлових умов ветеранів силових структур і учасників АТО.

Не сприяв оптимістичному настрою присутнім на форумі й наведений факт, що тисячі людей у погонах зараз перебувають у черзі на отримання житла. Тож при сьогоднішньому мізерному фінансуванні державою «квартирного питання» в несприятливих економічних умовах української реальності очікування заповітного ордеру може продовжитися ще на десятки років.

До нинішніх ветеранських пільг, які час від часу зменшуються, додалися нові – для учасників антитерористичної операції. Одні пройшли через її смертельне горнило, інші нині захищають територіальну цілісність країни. На з'їзді наводилася і така цифра: майже 130 тисяч українських патріотів визнано учасниками АТО, а разом із цим – і право на особливу увагу до них та їхніх сімей з боку влади на місцях. Проте в дійсності далеко не все виглядає так, як малося б бути.

Так, окрім пільг на медичне обслуговування, користування громадським транспортом, знижки платежів за комунальні послуги учасники АТО обнадійливо сприйняли урядове рішення про безоплатне надання їм земельних ділянок.

– Для нас це стало вагомою моральною підтримкою, – розповідав під час спіл-

кування заступник Голови Співки учасників АТО в місті Христинівка 48-річний Олексій Жданов.

Батько двох дорослих дітей і двох онуків воював у складі 14-го окремого мотопіхотного батальйону «Черкаси». Демобілізувавшись, повернувся додому, до своєї професії водія та вирішив скористатися пільгою – організувати власне господарство.

«Вільної землі у нас немає», – відповіли Жданову на його звернення представники місцевої влади. Співчуваючи, порадили самому зайнятися пошуками бажаних соток.

– Ось і виходить, що надані нам, учасникам АТО, державою пільги на місцях не мають реального підґрунтя. Це відчув на собі не я один, таких серед нас багато, – підсумував учасник форуму.

Активну участь у його роботі взяли й представники громадських організацій ветеранів Державної прикордонної служби України. Вони винесли для обговорення на Всеукраїнському зборі ветеранів таких не менш важливих питань, як наприклад, оподаткування за ставкою 15 відсотків пенсії, розмір яких перевищує 3 654 гривні. Ця норма фактично знижує рівень життя ветеранів-прикордонників, які отримують підвищені пенсії внаслідок несення служби у несприятливих умовах. Заслужують вони і на позачергове щорічне безкоштовне надання санаторно-курортних путівок, а в разі неможливості виїхати на лікування отримувати за їхнім бажанням грошову компенсацію у розмірі середньої вартості путівки. Така компенсація не надається.

Свого вирішення вимагає й питання: чому не перераховується пенсія ветеранів з урахуванням підвищеного, за рахунок збільшення премії, грошового забезпечення співробітників силових структур. Адже

сучасний рівень інфляції щоденно знецінює пенсії колишніх охоронців кордону. Не додає їм оптимізму і те, що розмір пенсії вдовам військовослужбовців у разі втрати годувальника складає всього 30 відсотків від його пенсійного забезпечення. Такий підхід залишає їх за межею бідності.

Проблем, окрім таких найбільш вразливих, як житлове, пенсійне грошове, медичне та санаторно-курортне забезпе-

чення ветеранів, соціальний захист учасників АТО на форумі було розглянуто багато. Йшлося, зокрема, і про залучення громадських об'єднань до військово-патріотичного виховання підростаючого покоління, підняття престижу юнацько-спортивних ігор «Зірниця», гуртків «Юний захисник Вітчизни», «Юний друг прикордонника» та успадкування підростаючим поколінням славетних традицій українського народу. І все це має бути спрямованим на консолідацію зусиль влади й громадських організацій правоохоронних органів у сфері національної безпеки, на формування держави громадянського суспільства в Україні. Саме ж виконання прийнятих на форумі рішень багато в чому залежатиме від економічної та соціально-політичної обстановки на її теренах.

Про це, зокрема, говорили й учасники форуму – генерал-майор запасу Сергій Савін та очільник столичної Святошинської районної Ради ветеранів-прикордонників полковник запасу Василь Ларін. Поділившись своїми враженнями від його роботи, вони зазначили, що завдяки постійній увазі керівництва прикордонного відомства до своїх ветеранів останні реально відчувають на собі помітні зрушення у вирішенні життєво важливих питань соціального захисту. Тож на місцях громадські організації ДПСУ й надалі залишаються надійними помічниками продовжувачів їхньої справи. ■

■ соціальний проект

Подарували радість

За ініціативи очільника Львівської обласної ради Петра Колодія та підтримки голови Львівської обласної державної адміністрації Олега Синютки у місті Лева успішно реалізується благодійний мегапроект для дітей, батьки яких є учасниками антитерористичної операції – «Мій тато захищає Україну!».

Ярослава МЕЛЬНИК

Цей осінній день виявився напрочуд цікавим для дітей прикордонників, батьки яких є учасниками АТО. В рамках реалізації соціального мегапроєкту «Мій тато захищає Україну!» малечу запросили до цікавого дозвілля в торговому центрі «King cross Leopoldis», де

вони покаталися на ковзанці та побували в музеї воскових фігур. По сяючим очам малечі можна було бачити, яке захоплююче враження справила на них ця екскурсія.

Потім діти поїхали знайомитися з мистецькою «кухнею» Національного академічного театру опери та балету ім. Соломії Крушельницької. Згодом ресторан італійської кухні «La Piazza» пригостив дітлахів смачною піцою. Але найцікавіше чекало на них попереду – це зустріч з добре відомим у місті Лева спортсменом боксером-призером Олімпійських ігор 2000-го року, чемпіоном світу у 1-й напівсередній ваговій категорії за версією WBA Андрієм Котельником.

Так майже 20 діточок, батьки яких проходять службу у Львівському прикордонному загоні, за допомогою благодійників гарно та весело провели своє дозвілля. Це був дванадцятий захід у рамках проєкту «Мій тато захищає Україну!».

■ народна підтримка

Вплели частинку душі

Понад три місяці буковинські школярі своїми руками плели маскувальний костюм для захисників кордону.

Віталій ОЛІЙНИК

Над його виготовленням учні Вашківської гімназії працювали на перервах і після уроків. Коли справу закінчили, школярі разом зі своїми вчителями прибули до Чернівецького прикордонного загону, щоб вручити захисникам державного рубежу сплетений костюм типу «Кікімор».

Господарі з вдячністю прийняли подарунок дітей і тут же його приміряли.

– Ми щиро подякували дітям, які таким чином долучаються до захисту нашої країни. Цей маскувальний костюм дуже зручний в осінній період. У ньому, залишаючись при цьому непомітним у жовтій траві чи опалому листі, можна вести спостереження за противником та виконувати інші бойові завдання. Одразу ж передамо його нашим бійцям, які виконують завдання в зоні АТО», – запевнив юних патріотів майор Віталій Крочак.

– Плетіння костюма потребує багато старань, терпіння й часу, – розповідає вчитель Вашківської гімназії Ігор Вірста. – У роботу учні вклали частинку своєї душі.

Варто зауважити, що це вже не перша допомога учнів буковинським прикордонникам. Раніше вони активно долучалися до збору коштів, продуктів, які передавали на схід, а також робили малюнки та складали пісні про наших героїв. Тепер учні починають плести маскувальний костюм вже зимового зразка із білих ниток.

Гості з радістю відвідали музей історії Чернівецького загону, де їм розповіли про службу «зелених кашкетів».

– Було дуже цікаво. Мені екскурсія сподобалася ще й тому, що у майбутньому я мрію стати військовою, – зізналася восьмикласниця Роксолана Константинок.

■ наша історія

Відродження з попелу

Минулого тижня Україна відзначала 71-ту річницю визволення країни від німецьких загарбників. Наша Батьківщина після Другої світової війни, без перебільшення, відроджувалася з попелу. Серед колишніх республік Союзу РСР, а також держав світу, втягнутих у війну, Україна – одна з країн, що зазнала найбільших матеріальних і соціальних втрат. Конкретні цифри та факти руйнації просто приголомшують своїми масштабами.

Андрій КУЧЕРОВ

Безпосередні збитки, завдані німецькими окупантами та їхніми сателітами народному господарству України, становили за офіційними даними 285 мільярдів карбованців у цінах 1940 року, або майже 42% усіх втрат, завданих тодішньому СРСР. Уся сума збитків, яких зазнали народне господарство й населення нашої країни, сягнула майже 1200 мільярдів карбованців.

Загарбники перетворили в руїни 714 міст і селищ, понад 28 тисяч сіл, без даху над головою залишилося понад 10 мільйонів людей. Доля Хатини у Білорусі або чеського селища Лідіце, вщент спаленими з їхніми жителями, спіткала, за неповними даними істориків, 259 сіл України. Крім того, за час війни зруйновано 15 тисяч промислових підприємств, майже 33 тисячі шкіл, середніх і вищих навчальних закладів, науково-дослідних установ, понад 18 тисяч установ охорони здоров'я. З музеїв УРСР вивезено близько 40 тисяч картин, експонатів, а також інших культурних цінностей.

Проте найтрагічніші соціальні втрати – загибель людей у боях з ворогом, розстріляні, вивезені на каторжні роботи до Німеччини мирні жителі. Так, населення Української РСР 1940 року, як свідчить офіційна державна статистика, становило 41,3 млн. людей. Натомість на 1 січня 1945 року в Україні було зареєстровано близько 27,4 мільйона осіб. Отже, можна вважати, що в роки Другої світової війни лише прями втрати України склали майже 14 мільйонів людей.

Ось ще один красномовний факт. Усього з радянських територій було депортовано 2,8 мільйона громадян. Водночас із

України до Німеччини як робочу силу було вивезено 2,2 мільйона людей або майже 80 відсотків від загальної кількості.

У лавах Радянської армії воювало понад 7 мільйонів українців. Кожен другий із них загинув на фронті, кожен другий із тих, хто залишився живим, став на все життя інвалідом. Українці склали в Радянській армії другу за чисельністю національну групу. Серед вищих офіцерів, зокрема командуючих фронтів і армій, було чимало українців. Найвідоміші з них – Андрій Єрьоменко, Семен Тимошенко, Родіон Малиновський, Микола Ватутін, Іван Черняхівський, Павло Рибалко, Кирило Москаленко та Пилип Жмаченко.

Зруйнований Хрещатик, 1944 рік

Військовий подвиг багатьох українців відзначено найвищими нагородами. Серед них – 2072 удостоєні звання Героя Радянського Союзу, 32 українці – двічі. А льотчик-винищувач Іван Кожедуб, який народився на Сумщині, став тричі Героєм Радянського Союзу. Багато представників української землі стали і повними кавалерами ордена Слави. З 7 мільйонів орденів і медалей, вручених солдатам і офіцерам Радянської Армії, 2,5 мільйона одержали жителі України.

Необхідно пам'ятати і про бійців УПА. І хоча ця сторінка історії до кінця й сьогодні невідома, за підрахунками експертів, через лави українських національно-визвольних збройних формувань пройшло близько 500 тисяч людей. Ці вояки теж боролися за незалежність своєї Батьківщини і не хотіли миритися з пануванням на території України тоталітарних режимів.

Також 120 тисяч наших співвітчизників воювали в арміях антигітлерівської коаліції (США, Канади, Франції, Польщі та Чехословаччини). На відзнаку мужності й героїзму українського народу, який захищав свою землю від поневоловачів, почесне звання «Місто-герой» було присвоєно Києву, Одесі, Керчі та Севастополю.

■ зірки на погоні

від 30 жовтня 2015 року №1024-ос по Східному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України підполковник майору ПОПОВУ Антону Федоровичу

від 3 листопада 2015 року №1035-ос полковник по Східному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України підполковнику ГАЛЕЦЬКОМУ Володимирі Володимировичу підполковник по Південному регіональному управ-

лінню Державної прикордонної служби України

майору ЯВТУШИНСЬКОМУ Руслану Володимировичу з 2 листопада 2015 року по Азово-Чорноморському регіональному управлінню Державної прикордонної служби України майору АЛЕКСАНДРОВСЬКОМУ Максиму Васильовичу з 1 листопада 2015 року по Східному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України майору ДІТРИХУ Борису Борисовичу
Управління кадрового забезпечення АДПСУ

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

Прикордонник
України

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:
61023

Видається
з липня 1943 року

Головний редактор
Костянтин ПЯСЕЦЬКИЙ

Заступник
головного редактора
Андрій ГЕРАСИМКІВ

Черговий по номеру
Василь КЛИМЕНКО

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»

Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15

Замовлення: 44353
Наклад: 4500 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися у відділ реклами та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 566-43-30

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації – рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтинська, 11

Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
239-85-73, 239-85-77

E-mail: redactor@pvu.gov.ua
kordo@ukr.net